

SÉRIE AKTA OREGON POKRAČUJE DALŠÍM
AKČNÍM DOBRODRUŽSTVÍM

CLIVE CUSSLER

A BOYD MORRISON

ZUŘIVÝ TAJFUN

JUAN CABRILLO A JEHO POSÁDKA VYRÁŽÍ ZACHRÁNIT
VZÁCNÁ UMĚLECKÁ DÍLA. CELÁ OPERACE JE VŠAK DALEKO
NEBEZPEČNĚJŠÍ, NEŽ SE NA PRVNÍ POHLED ZDÁ...

Zuřivý tajfun

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler

Zuřivý tajfun – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZUŘIVÝ TAJFUN

ZUŘIVÝ TAJFUN

Román z řady Akta Oregon

Clive Cussler
a Boyd Morrison

 P R E S S

Postavy

DRUHÁ BITVA O CORREGIDOR 1945

Seržant Daniel Kekoa Voják 24. „Havajské“ pěší divize

Kapitán John Hayward Biochemik výzkumné a analytické sekce Úřadu pro strategické služby (OSS)

KORPORACE

Juan Cabrillo Předseda Korporace a kapitán lodi *Oregon*

Max Hanley Viceprezident Korporace, Juanův zástupce a hlavní inženýr *Oregonu*

Linda Rossová Viceprezidentka operací Korporace a veteránka amerického námořnictva

Eddie Seng Ředitel pobřežních operací Korporace a bývalý agent CIA

Eric „Stoney“ Stone Hlavní kormidelník *Oregonu* a veterán amerického námořnictva

Mark „Murph“ Murphy Hlavní zbraňový důstojník *Oregonu* a bývalý designér zbraní pro americkou armádu

Franklin „Linc“ Lincoln Agent Korporace a bývalý Navy SEAL

Marion MacDougal „MacD“ Lawless Agent Korporace a bývalý Army Ranger

George „Gomez“ Adams Pilot helikoptér a operátor dronů na palubě *Oregonu*

Hali Kasim Hlavní komunikační důstojník *Oregonu*

Dr. Julia Huxleyová Hlavní zdravotnická důstojnice *Oregonu*

Kevin Nixon Vedoucí Školy magie na palubě *Oregonu*

Maurice Hlavní stevard *Oregonu*

FILIPÍNSKÁ NÁRODNÍ POLICIE

Luis Navarro Inspektor pověřený převozem vězňů

Kapitán Garcia Kapitán lodi převážející vězně

ČÍNSKÉ MINISTERSTVO STÁTNÍ BEZPEČNOSTI

Čung Lin Terénní agent

NÁRODNÍ BEZPEČNOSTNÍ AGENTURA NSA

Abby Yamadová Hlavní počítačová kryptoanalytička

ÚSTŘEDNÍ ZPRAVODAJSKÁ SLUŽBA CIA

Langston Overholt IV. Kontakt Korporace v CIA

KOMUNISTICKÉ POVSTÁNÍ NA FILIPÍNÁCH

Salvador Locsin Vůdce vzbouřenců

Nikho Tagaan Locsinův zástupce a námořní inženýr

Stanley Alonzo Úředník ministerstva vnitra a špion vzbouřenců

Mel Ocampo Biochemik pracující pro vzbouřence

Maria Santosová Biochemička pracující pro vzbouřence

Dolap Povstalecký voják a Locsinův bratranec

THAJSKO

Beth Andersová Odhadkyně a vyšetřovatelka krádeží uměleckých děl

Raven Malloyová Bethina osobní strážkyně a bývalá vyšetřovatelka americké vojenské policie

Udom Vůdce drogového gangu

Alastair Lynch Úředník pobočky Interpolu v Bangkoku

Gerhard Brekker Velitel jednotky jihoafrických žoldáků

Altus Van Der Waal Brekkerův zástupce

ARMÁDA SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH

Greg Polten Civilní expert na biochemické zbraně

Charles Davis Asistent Grega Poltena

Generál Amos Jefferson Ředitel sekce testování biochemických zbraní v zařízení
Dugway Proving Ground

ZUŘIVÝ TAJFUN

Prolog

DRUHÁ SVĚTOVÁ VÁLKA
DRUHÁ BITVA O CORREGIDOR
FILIPÍNY
20. ÚNOR 1945

Tunel explodoval.

Seržant Daniel Kekoa padl na zem a zakryl si hlavu. Tank M4 Sherman vystřelil do rozervaného vchodu a gigantický druhotný výbuch z nitra tunelu ho odmrštil o deset metrů dozadu. Třicetitunový tank se převrátil a přistál na dělové věži těsně předtím, než ho obrovský zbloudilý šrapnel proměnil v ohnivou kouli a roztrhal na kusy.

Kekoa počkal, až všechny trosky popadají na zem, a namáhavě se postavil na nohy. V uších mu zvonilo z ohlušující exploze. Desítky amerických vojáků ležela kolem mrtvá nebo se svíjeli bolestí. Obrátil nejbližšího ležícího muže. Prázdný pohled a velký útržek šrapnelu trčící z hrudi mu napověděl, že vojákovi už není pomoci.

Kekoa nad smrtícím chaosem znechuceně zavrtěl hlavou. Z informací vojenské zpravodajské služby vyplývalo, že v tomto tunelu se ukrývají nepřátelští vojáci bránící ostrovní pevnost strategicky umístěnou při ústí Manilské zátoky. Kekoa přivolal tank, aby zabránil zuřivému sebevražednému útoku, který se mezi fanatickými Japonci stal běžnou záležitostí. Nic však nenaznačovalo

tomu, že poblíž vchodu do tunelu by se mohlo skrývat i tak obrovské množství výbušnin.

Nedaleko, v jednom z mnoha kráterů vzniklých americkým bombardováním ještě před invazí, se s rukama stále přitisknutýma na uši krčil kapitán John Hayward. Kekoa se k němu nahnul a pomohl mu na nohy. Štíhlý hnědovlasý muž s kulatými brýlemi na očích se třásl po celém těle.

„Už je tu čisto, kapitáne,“ oslovil ho Kekoa. „Řekl jsem vám, že vás touhle bitvou provedu živého a zdravého.“ Kekoa mu pochopitelně nic takového slíbit nemohl, ale co jiného měl důstojníkovi, kterého mu armáda svěřila do osobního opatrování, vykládat?

„Díky, seržante. Jsem vám vděčný.“ Hayward se vytřeštěnýma očima rozhlížel po krveprolití. „Co se stalo?“

„V jeskyni museli mít sklad zbraní. Vaši chlapci z OSS nám řekli, že munice bude schovaná hlouběji v tunelech.“

„Nejsou to moji chlapci. Ty zprávy přišly z úplně jiné sekce Úřadu pro strategické služby. Já nejsem špión, seržante Kekoo. Jsem vědec z výzkumné a analytické sekce.“

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo, když vidím, jak držíte tu karabinu.“

Brifink k misi byl přesně takový, jak by napovídal jeho název: krátký a stručný. Velitel oddílu si speciálně vyžádal, aby Kekoa dohlížel na kapitána Haywarda, plnil jeho rozkazy a zároveň ho pokud možno udržel naživu. Všechno ostatní se zakládalo na tajných informacích, ale Kekoa jako voják 24. „Havajské“ pěší divize prakticky nic dalšího vědět nepotřeboval. Hayward jeho jednotce sdělil pouze to, že se potřebuje dostat do podzemní pevnosti dřív, než ji stihnou zlikvidovat Japonci.

Ostrov Corregidor, který svým tvarem připomínal pulce, a jeho houfnice nyní chránily přístup do Manilské zátoky, jednoho z největších přístavů v Pacifiku. Strategická základna známá také jako Skála byla čtyři míle dlouhá a v nejširším místě jen asi míli široká. Jako součást Britského společenství národů Commonwealth se Filipíny držely jako poslední bašta vzdorující zuřivému japonskému počátečnímu útoku po propuknutí války. Vytrvaly tak dlouho, než ostrovní síly kapitulovaly v květnu 1942, dva měsíce po evakuaci Douglase MacArthura.

Kekoa vedl svou jednotku v rámci operace znovuzískání Malinta Hill v úzkém středu ostrova. Obrovský tunelový komplex rozdělovala na dvě části sedm metrů široká hlavní chodba, která sloužila také jako nemocnice a MacArthurův hlavní stan. Z hlavní chodby se oddělovaly desítky menších tunelů, síť odolná proti bombardování a tak rozlehlá, že nejen pojala munici, potraviny a vodu pro ohromnou

vojenskou posádku, která tu mohla přežít několikaměsíční obléhání, ale také měla dost prostoru pro nemocnici čítající tisíc lůžek. Během tří let po dobytí Corregidoru tu Japonci opevnili své pozice a vykopali další tunely, aby ještě rozšířili rozsáhlý systém vybudovaný Američany, kteří ho v roce 1942 těsně před kapitulací zčásti záměrně zasypali.

Haywardův cíl se ukrýval v jednom z těch tunelů.

Kekoa provedl ohledání desítek obětí a zjistil, že dva z mužů, co tu padli, patřili do jeho čety. Kekoa sloužil s oběma v Národní gardě v Honolulu, než po útoku na Pearl Harbor vstoupil do armády. Pak po jejich boku bojoval v invazích na Nové Guineji a filipínském ostrově Leyte. Nebyli to první muži, o které přišel, a soudě podle šílenosti této mise neměli být zřejmě ani poslední.

Exploze odřízla vchod. Museli najít dovnitř jinou cestu. Kekoa pod Haywardovým velením posbíral zbytky své čety a zamířil k jižní straně Malinta Hill. Z okolí se nepřetržitě nesly zvuky střelby z pušek a dělostřelecké palby a Kekou zahaloval puch střelného prachu a spáleného masa.

Když doběhli na novou pozici, Kekoa s Haywardem se skrčili do krytu, aby naplánovali útok.

Zeptal se Haywarda na rozkazy. Kapitán zaváhal a zeptal se: „Co navrhuje vy?“

„Byl jste vůbec někdy v bitvě, pane?“

„Myslím, že odpověď znáte. Mám kancelář v nové budově Pentagonu. Tohle je poprvé, co jsem se ocitl mimo území Spojených států, natož pod palbou.“

„Co vlastně ve Washingtonu děláte?“

„Jsem biochemik.“

„Ani nevím, co to znamená. Ale zato vím, že je sebevražda lézt do těch tunelů, než je pořádně vyčistíme.“

Hayward ho obdařil vlašným úsměvem. „Nesliboval jste, že mě udržíte živého a zdravého?“

„Budu dělat, co budu moct, pane. Ale ti obránci jsou naprostí fanatici. Doslchl jsem se od vojáků z jiných oddílů, že si někdy navlékají vesty s výbušninami a nabíhají na nás jako při kamikadze. Bojový plán našich jednotek vypadal tak, že se měly přiblížit k tunelům natolik, aby mohly nalít do vchodů benzín, zapálit ho a pak vchody utěsnit, aby uvnitř vyhořel všechen kyslík.“

„A to je přesně ten důvod, proč musí být naše mise úspěšná,“ prohlásil Hayward. „Protože my se musíme dostat dovnitř dříve, než se to stane.“ Rozhlédl se a ztišil hlas, aby ho neslyšeli ostatní muži. „Myslíte, že se mi tu líbí, seržante? Mám ve Virginii ženu a dvě děti a krásný domek na předměstí. Než tohle všechno

začalo, byl jsem vysokoškolský profesor v Georgetownu. Já nejsem žádný bojovník.“

„Tak proč jste tady, pane?“

Hayward si rezignovaně povzdechl. „Nemůžu vám toho říct moc, ale jestli kvůli mně můžete umřít, zasloužíte si vědět, co je v sázce. Všiml jste si přece, kam tahle válka směřuje, ne? Jak přeskakujeme po ostrovech na sever?“

Kekoa přikývl.

„V Evropě už je prakticky po válce. Je víceméně otázkou času, než se Německo vzdá, a to znamená, že USA obrátí všechny svoje zdroje k téhle straně světa. Naše vláda prohlásila, že se nespokojíme s ničím menším než s bezpodmínečnou kapitulací. Takže co je podle vás tím hlavním, konečným cílem v Pacifiku?“

„Invaze do Japonska.“

„Přesně tak. Podívejte se kolem sebe. Bojujeme jako šílení o každý metr téhle bezcenné skály. A teď si představte, co nás to bude stát, když budeme chtít dobývat domovské ostrovy, kde je každý občan ochotný bojovat za svého milovaného císaře až do roztrhání těla.“

Kekoa se zamračil. „Nechce se mi přistávat na japonských plážích o nic víc než vám, ale jestli je to třeba, aby tahle válka konečně skončila, jsem ochotný to udělat.“

„Můj výzkumný tým je přesvědčen, že v těch tunelech je něco, s čím by cena útoku na japonské ostrovy byla tak příšerná, že si to nedovedete ani představit.“

Kekoa na Haywarda nevěřičně vykulil oči a zamával rukama nad okolní zkázou. „Horší než tohle?“

Hayward smrtelně vážně přikývl. „Slyšel jste ty zvěsti, že armáda si nechává před invazí do Japonska už předem vyrobít půl milionu Purpurových srdcí?“

„To jsou jen drby.“

„Nejsou. Je to pravda.“ Vědec s hodností kapitána namířil prst k tunelovému komplexu. „Ale jestli máme pravdu v tom, co je schované tamhle, nebude to stačit. Ani zdaleka.“

Kekoa pochmurně přikývl. „Dostaneme vás tam. Kam potřebujete dojít, až budeme uvnitř?“

„Díky, seržante,“ řekl Hayward. „Hledám laboratoř v jednom z Tunelů námořnictva. Při původní japonské invazi se mohl zasypat, ale nepřítel ho od té doby mohl obnovit. Měl by tam vést malý vchod z jižní strany pahorku.“ Vytáhl mapu a ukázal Kekoovi místo, o kterém mluvil. Kekoa se zamračil a podíval se na vlastní mapu.

„Na té mojí žádný vchod není.“

„Věřte mi,“ upřel na něj oči Hayward. „Je tam. Tedy jestli ho už Japonci nestihli zazdíť.“

Kekoa předpokládal, že kapitán četl jeho složku a věděl, že jeho matka byla Japonka, ostatně stejně jako rodiče mnoha dalších mužů z jeho oddílu. Skutečnost, že Kekoa byl potenciální zrádce, však Haywarda očividně vůbec netrápila, což kapitána v jeho očích posouvalo o několik stupínků výš.

Kekoa obezřetně dovedl své muže na místo, které mu Hayward ukázal na mapě, a skutečně tam našli otvor zakrytý několika přeživšími křovinami, které nestačilo zlikvidovat bombardováním. Kdyby jim kapitán o místě neřekl, nikdy by si ho nevšimli.

Pak Kekoa požádal o podporu dalších tanků a byl překvapen, když téměř okamžitě obdržel souhlasnou odpověď. Hayward musel mít očividně mnohem lepší styky, než si Kekoa kdy představoval.

Ke vchodu do tunelu dospěl další Sherman. Tentokrát seržant nařídil všem mužům, aby se před výstřelem kryli. Tank vypálil do tunelu tříštivotrhavou střelou. Nyní k žádnému druhotnému výbuchu nedošlo. Uvnitř museli být všichni mrtví, ale Kekoa pro jistotu nařídil, aby tank vystřelil ještě další tři rány.

Pak vyslal dopředu tým s plamenomety a sám se zbytkem čtyř vykročil za ním. Každých šest metrů osvětlily jinak tmavý tunel plameny, které měly vyčistit cestu od případných ukrytých japonských mariňáků.

Kekoovi se při vstupu do tunelu nelíbilo, jak denní světlo obkresluje jeho siluetu. Ohlédl se na Haywarda. Držel se karabiny, jako by to byl talisman.

„Mělo by to být o dvě křižovatky dál,“ zašeptal Hayward. „Vpravo.“

Seržant pokynul svému týmu, aby pokračoval. Došli ke křižovatce a odbočili. Urazili dalších šest metrů, když se z hloubi černočerného tunelu ozvalo nelidské kvílení následované dusotem kroků.

„Zapalte je!“ zařval Kekoa, padl na zem a Haywarda stáhl s sebou.

Plamenomety opět ožily a vyhrly do tunelu tlusté proudy planoucí tekutiny. Japonce to mělo spolehlivě zastavit, ale navzdory zuřivému infernu se k nim dál přibližovali. Čtveřice mužů utíkala proti ohnivé stěně, jako by to nebylo víc než mořský vánec, a vrhla se na vojáka s plamenometem a jeho parťáka. Než stihl druhý voják vystřelit, brutálně ubodali oba Američany bajonety, přestože sami hořeli.

Kekoa viděl, že mužům s plamenomety už nepomůže. „Palte!“ zařval.

Tunelem se rozlehlo krupobití kulek od všech, kdo měli zbraň. Dokonce i Hayward střílel.

Ale Japonci se dál přibližovali. Kekoa viděl, jak se do nich zavrtávají kulky, ale oni jako zázrakem nepadali, jako kdyby vystoupili přímo z nějakého směšného komiksu o Supermanovi.

Padl na kolena a vystřelil na hlavu nejbližšího Japonce. Jeho hořící tělo se zhroutilo na zem. Aspoň že nebyli nesmrtelní.

Obrátil se na dalšího, který ale udeřil na Kekou dříve, než stihl stisknout spoušť. Seržant odrazil jeho bajonet puškou a prudce ho kopl kolenem do břicha. Muži to zdánlivě vůbec neublížilo.

V šerém světle začal Kekoa rozeznávat detaily. Tihle mariňáci vůbec nepadali jako téměř vyhladovělí vojáci, kteří se vrhali na jeho spolubojovníky na jiných místech ostrova. Nejbližší muž byl svalnatý jako kulturista a z krátkého záblesku jeho očí, který Kekoa zahlédl, sálala zvířecká žízeň po krvi.

Kekoa cítil, jak se mu bajonet přibližuje k hrdlu. Nedařilo se mu nepříteli odrazit ani navzdory strašlivým ranám, které už musel utřít.

Pak Japonci odletěla hlava stranou. Od Kekovy pravice zazněl výstřel. Když nepřítel padl, Haywardova puška zůstala namířená na původní místo.

Než Kekoa stihl poděkovat, na Haywarda se vrhl poslední japonský voják a sekl po něm mačetou. Hayward vykřikl a padl na zem. Kekoa vyprázdnil do útočnicka zbytek zásobníku svého samopalu Thompson a muž konečně ochabl. Připravili se na další útočníky, ale nepřicházeli.

Zbytky tekutiny z plamenometu jim poskytovaly dostatek světla, aby v tunelu viděli. Kekoa si klekl vedle Haywarda, který se držel za bok. Mezi prsty mu prosakovala krev.

Kekoa ho vytáhl na nohy. „Musíme vás dostat k medikovi.“ Vykročil k východu, ale Hayward ho zarazil.

Promluvil s tváří staženou bolestí. „Nejdříve... musím vidět, co je v tom tunelu.“ Když Kekoa zaváhal, dodal: „To je rozkaz, seržante.“

Kekoa nevráživě podepřel Haywarda a vykročili dále do tunelu. V čele kráčeli dva jeho vojáci, z nichž jeden nyní svíral plamenomet po svém padlém kamarádovi.

Asi po třiceti metrech došli do laboratoře, jejíž vybavení Haywardovi evidentně dávalo smysl. Stálo tu také několik kartotéčních skříní a stůl poházený papíry. Z tunelu k nim dozníval tichý sykot.

„Můj fotoaparát,“ pronesl Hayward. „Mám ho v batohu.“

Kekoa hrábl do batohu a nahmatal fotoaparát s připojenou bleskovou žárovkou. Předal Haywarda jinému vojákovu a pořídil snímek vybavení laboratoře. Ve světle blesku si Kekoa všiml čehosi na stropě dál v tunelu.

„Co to je?“ zeptal se jednoho ze svých mužů, který vyndal baterku a posvítíl mu. Jakmile místo ozářil paprsek světla, Kekoa si v hrůze uvědomil, co to celou dobu slyšel. Na řádce matných šedých tyčí připevněných ke stropu rozeznával kandži znaky pro *Výbušniny*. A sykot pocházel z hořící zápalné šňůry.

„Vybuchne to!“ zařval. „Všichni ven!“

„Ne!“ protestoval Hayward. „Potřebujeme informace!“ Než ho Kekoa stihl zařzet, vrhnul se ke stolu a popadl z něj ležící složku.

S pomocí dalšího vojáka podepřel Kekoa Haywarda pod rameny a co nejrychleji vyběhli k dennímu světlu. Seržantovi hořely plíce vyčerpáním, ale představa, že uvízne pod tisíci tun sutin, ho hnala maximální rychlostí dopředu. Proběhli jako poslední vchodem do tunelu, když podzemní pevnost vybuchla jako sopka. Síla exploze je odmrštila na zem.

Výbušniny musely být propojené s dalšími v jiných tunelech, protože několik následných otřesů zacloumalo celým pahorkem. Stromy se vyvracely z kořenů a ze svahů se kutálely balvany. Do vzduchu vystoupal oblak prachu tak hutný, že Kekoa neviděl žádným směrem dál než patnáct metrů před sebe.

Haywarda našel ležet na břiše opodál. Nehýbal se. Kekoa ho obrátil na záda a zjistil, že stále dýchá. V ruce dál pevně svíral složku sebranou v tunelu.

„Zdravotník!“ zařval Kekoa. „Potřebuju doktora!“ Shlédl dolů na Haywarda, který otevřel oči. „Zůstaňte se mnou, kapitáne.“

„Já nikam nejdu.“

„Ta složka nás málem zabila.“

„Musel jsem ji vzít,“ odpověděl Hayward. Poklepal prsty na obrázek vedle japonských znaků na přední straně. Vypadalo to jako list nějaké rostliny. „Řekněte mi, co se tady píše.“

„To počká, než...“

„Ne, nepočká,“ vypravil ze sebe mezi trhavými nádechy. „Proto jsem chtěl zrovna vás. Umíte japonsky. Povídejte. Prosím.“

Kekoa viděl, že zdravotník už utíká k nim, a tak kapitánovi vyhověl.

„Píše se tu Projekt Tajfun. Divize bojové morálky, jednotka 731.“ Při zmínce o jednotce 731 Haywardova tvář ještě více zbělela. Kekoa nevěděl, co to znamená, ale vojenského vědce to očividně k smrti děsilo.

Medik začal Haywardovi ošetřovat ránu a dal mu injekci s morfinem. Když lék začal působit, Hayward zamumlal: „Kde... to je?“

„Myslíte tu Divizi bojové morálky?“

Hayward přikývl. Taktak dokázal udržet otevřené oči.

„Jméno základny se tady nepíše, jestli jste doufal v tohle,“ řekl Kekoa, „ale zmiňuje se tu jedno město.“

„Tokio?“

Kekoa zavrtěl hlavou. „Hirošima.“

VIETNAM SOUČASNOST

Eddie Seng stál u obrubníku příletové plochy mezinárodního letiště Da Nang, přesně jak zněly instrukce. Markýza moderního zařízení ho chránila před odpoledním sluncem, ale dusný červencový den tím pro muže v lehkém vlněném obleku nebyl o moc příjemnější. Přesně jak očekával, po chvíli se objevila elegantní černá limuzína a ladně zastavila vedle něj. Eddie se ve služebních autech orientoval, a tak ve voze okamžitě poznal Mercedes Maybach V12, ten nejlepší z nejlepších exotických automobilů.

Řidič v uniformě obešel vůz zepředu a otevřel široké dveře. Eddie nasedl do vyleštěného interiéru automobilu a usadil se na měkkou koženou sedačku krémové barvy s myšlenkou, jestli odtud kdy vystoupí po svých.

Muž v černém obleku sedící v prostřední řadě sedadel obrácené dozadu zamával nad Eddiem detektorem kovů, aby zkontroloval, jestli u sebe nemá zbraně. Eddie však podle instrukcí přišel neozbrojen. Z vedlejšího místa na zadní sedačce si ho v rozjíždějícím se voze prohlížel terénní agent čínského ministerstva státní bezpečnosti Čung Lin. Neměl na sobě oblek, nýbrž černé tričko a kalhoty a jeho tenké rty brázdivly drobné linky, neklamné znamení dlouholetého kuřáka. Dlouhou chvíli Čung nic neříkal a jen si měřil pohledem člověka, kterého považoval za tchajwanského vlastizrádce známého pod jménem David Yao.

Eddie ve skutečnosti vyrostl v newyorské Čínské čtvrti, kde se od rodičů naučil mluvit stejně dobře anglicky jako mandarínsky. V obou jazycích hovořil bez výraznějšího přízvuku, a proto strávil v Tchaj-pej, hlavním městě Tchaj-wanu, předchozí dva týdny, aby si navykl na místní dialekt.

Většinu kariéry u CIA pracoval jako přísně utajený agent na čínské pevnině, takže hrát roli někoho jiného pro něj nebyla žádná novinka. Nicméně takto blízko

k agentovi MSB, čínské zpravodajské služby, se neocitl od doby, kdy se jeho tajná identita agenta CIA provalila a on byl donucen utéct zpátky do Spojených států. Jako hledaný uprchlík byl *in absentia* odsouzen k smrti a jeho tvář byla čínským úřadům dobře známa. Kdyby Čung Lin jen vytušil, kým ve skutečnosti je, eskortovali by ho z Vietnamu v poutech do Pekingu a tam okamžitě popravili.

A právě tomu mělo zabránit jeho současné přestrojení. Pravý David Yao byl členem triády Dračí přízraky, jednoho z nejproslulejších tchajwanských gangů. Yao byl podezřelý z celé řady případů vyděračství a vražd, avšak jedna loď amerického námořnictva právě před dvěma týdny našla jeho zohavené tělo plovoucí v oceánu. Jakmile si CIA uvědomila, že mrtvola skýtá ideální příležitost pro Eddieho současnou operaci, požádala námořnictvo, aby o objevu zatím neinformovalo tchajwanské úřady.

Yaovi bylo stejně jako Eddiemu kolem pětatřiceti let, byl pružné, sportovní postavy, ale za bratry by je rozhodně nikdo nepovažoval. Přestrojení proto vyžadovalo radikální proměnu Eddieho obličeje – rozšíření nosu, vycpání brady, změnu tvaru očí, přidání kníru a bradky a také falešná tetování na pažích a krku.

Po dlouhé chvíli se Čung mandarínsky zeptal: „Máte informace, které potřebujeme?“

Eddie na sobě nedal znát, jak se mu ulevilo, že neodhalili jeho přestrojení. „Je to potvrzené. Výměna proběhne ve vlaku. Všechna místa jsou zarezervovaná, takže žádní další pasažéři nebudou, a celá posádka jsou najatí Vietnamci placení triádou.“

„Kde?“

„Někde mezi Danangem a Hue. Napíšou mi, který vlak to je, abych mohl čekat na nádraží a vyzvednout je, až přijedou.“

„A Dračí přízraky s sebou budou mít flash disk?“

Eddie přikývl. Dialog s čínskou tajnou službou zahájil tím, že jí sdělil, jaká data se skrývají na USB flash disku, což byla informace, kterou znalo jen velmi málo lidí zvenčí. Tchajwanští členové Dračích přízraků, nepřátelé komunistického režimu na pevnině, se dopustili odvážného přepadení, při němž ukradli paměťový disk kurýrovi ministerstva státní bezpečnosti. Eddie hrál roli Yaa tak, jako by byl zradil nejen svou vlast, Tchaj-wan, ale i své druhy z triády.

„Proč tohle děláte?“ zeptal se ho Čung.

„Vy víte proč,“ odpověděl Eddie. „Pro pět milionů amerických dolarů.“

„Do Tchaj-wanu už se nebudete moct vrátit. Po tomhle ne. Triáda se dozví, že jste ji zradil.“

„Taky po tom netoužím. Už nějakou dobu je mi jasné, že u Dračích přízraků se nikdy nedostanu tak vysoko, jak bych si zasloužil. Mám v plánu nalézt jednu ženu v Austrálii, v Melbourne, a usadit se tam.“

Čung pokrčil rameny. „Jestli jste ochoten zaprodat svou vlast, s radostí vám za to zaplatím.“ Ťukl na displej telefonu. Když byl hotov, konstatoval: „Právě jsem na váš účet převedl dva a půl milionu dolarů.“

Eddie si zkontroloval, že převod skutečně proběhl. „A zbytek?“

„Až dostaneme flash disk.“

Mercedes mezitím místo dálnice zamířil k soukromému úseku letiště.

„Kam jedete?“ zeptal se Eddie. „Měli jste mě vyložit na nádraží.“

Čung se usmál. „Snad si nemyslíte, že vás necháme varovat přátele, že se je při předání chystáme překvapit?“

„Řekl jsem vám, že jsem s nimi skončil.“

„Ano, to jste mi řekl. Ale proč bych měl věřit někomu, kdo už jednou obelhal své soudruhy?“

Auto zastavilo vedle helikoptéry Eurostar AS350, které už se roztáčely rotory. Vedle ní stál druhý vrtulník plný mužů v černém, vyzbrojených útočnými puškami a rolemi provazů.

„Vím, že máte zkušenosti z tchajwanské armády,“ prohlásil Čung, „takže poletíte s námi, aby bylo jisté, že ten flash disk dostaneme.“ Agent vytrhl Eddiemu telefon z ruky a zamáváním detektorem kolem Eddieho těla zkontroloval, jestli u sebe nemá další komunikační zařízení. Absence pípání ho utvrdila v tom, že jejich komunikaci s Eddiem nikdo další neposlouchá.

Helikoptéra se vznesla, jakmile nastoupili. Eddie seděl vzadu mezi dvěma čínskými agenty, Čung se usadil dopředu vedle pilota.

„Co to děláme?“ zeptal se Eddie do náhlavní soupravy.

„Uvidíte, až budeme na místě,“ odpověděl Čung. „Kolik chtějí za flash disk zaplatit Američani?“

„Dračí přízraky chtěly sto milionů, ale Američani vyjednali polovinu.“

„Padesát milionů? To není tak zlé, protože potenciální kupci jsou jen dva. Oni a my. A triáda nám podobnou nabídku nedala. Měl byste se modlit, aby data na disku nepadla do rukou Američanům.“

Eddie předstíral, že ho ta vyhlídka děsí. „Ale co když Dračí přízraky disk zkopírovaly a pak budou chtít prodat data i Američanům?“

Čung zavrtěl hlavou. „To nejde. Disk je speciálně zašifrovaný. Dovedou ho přečíst pouze sálové počítače ukryté na bezpečných místech v Číně. Když se někdo pokusí data na flash disku přečíst, automaticky se vymažou a paměť se přepíše tak,

že data už nikdy nikdo neobnoví. Já naopak doufám, že se Dračí přízraky pokusily disk přechíst. Můj problém by se tím vyřešil.“

„Tak proč to chtějí Američani?“

„Protože mají jediný další počítačový systém na světě, který by to mohl dokázat přechíst. V současnosti ho mají na ústředí Národní bezpečnostní agentury ve Fort Meade. Takže pokud dostaneme disk dříve, než se vrátí do USA, můžeme si být jistí, že data nikdo neviděl.“ Čung se na Eddieho ohlédl: „A proto taky teď letíte s námi. Jestli ten flash disk nebude tam, kde jste sliboval, budete prožívat nepředstavitelnou a nekonečnou bolest, dokud se nedozvím, kde je ve skutečnosti.“

Eddie polkl s očima rozšířenýma hraným strachem.

„A jestli chcete svůj osud změnit,“ pokračoval Čung, „odpustím vám, když to uděláte hned místo až po neúspěšné misi.“

Eddie rázně zavrtěl hlavou: „Přisahám, že výměna má proběhnout tam, kde jsem řekl.“

Čung zvedl Eddieho telefon. „Tak raději doufejte, že ta esemeska přijde.“

Helikoptéry uháněly nízko nad hornatou džunglí, souběžně s vlakovou tratí, která se vinula kolem pobřeží. O několik minut později obě dosedly na údolní paseku.

Jakmile z nich vystoupilo osm mužů včetně Čunga s Eddiem, helikoptéry se znovu vznesly do vzduchu.

Eddie se zmateně rozhlédl kolem sebe. Vypadalo to, jako by se ocitli uprostřed ničeho.

„Tudy,“ pokynul Čung.

Deset minut pochodovali tropickým lesem, až došli k okraji příkrého svahu, z něhož Eddie spatřil oceán. Železniční trať hluboko pod nimi mizela v tunelu.

„To je náš cíl,“ ukázal Čung na ústí tunelu.

Nyní přišly ke slovu role provazu. Kdyby se pokoušeli dostat na vlak z helikoptéry, vědělo by se o nich na míle předem. Tiše seskočit na střechu vlaku, až vyjede z tunelu, je udržet v utajení daleko déle.

„Dostanu aspoň pistoli?“ zeptal se Eddie, když vykročili k ústí tunelu.

Čung se ironicky zasmál. Ostatní muži po něm. Kráčeli bez zastavení dál.

Eddie si byl jist, že kdyby se Čung vrátil do Pekingu s prázdnýma rukama, postavili by ho i s jeho muži před popravčí četu. Na flash disku, který se snažili získat nazpět, aby se nedostal do rukou Američanům, byla totiž jména všech čínských špionů momentálně operujících na území Spojených států.

2

FILIPÍNY

Bouře přišla dříve, než Luis Navarro očekával. Podle předpovědi neměla dorazit před soumrakem. Do čelního skla devadesát stop dlouhé lodi se opíral silný vítr a otloukaly ho provazy deště. Viditelnost byla mizerná. Ohlédl se za ostrovem Negros, ale město Dumaguete už mu zmizelo z dohledu. GPS jednotka uváděla, že od města Dapitan na ostrově Mindanao je dělí ještě třicet mil.

Kapitán Garcia nařídil prvnímu důstojníkovi snížit rychlost. Menší doprovodné čluny po obou stranách lodi také zpomalily, aby s nimi vyrovnaly rychlost. Důstojníci usazení za palubními kulometry na obou člunech vypadali v lijavci prabídně.

„Co děláte?“ ptal se Navarro. „Nezpomalujte.“

První důstojník pohlédl na Garcii, starého mořského vlka, který očividně nebyl zvyklý na to, aby někdo odporoval jeho rozkazům. „Inspektore, když v tomhle počasí poplujeme plnou rychlostí, můžeme se potopit.“

Přestože byl mladší a menší než kapitán, Navarro se jím nenechal zastrašit. „Velitel filipínské národní policie mě pověřil velením této mise a já vám nařizuji vrátit se k plné rychlosti.“

„Vy jste možná velitel mise, ale tohle je moje loď. Chcete doplout na Mindanao, nebo ne? Kdyby tu byl policejní šéf s námi, vsadil bych se, že by chtěl radši přežít.“

„Dobře víte, koho vezete,“ oponoval Navarro.

Garcia přikývl. „A chci, aby z mé lodi zmizel, víc než vy. Takže mě nechte dělat mou práci.“

Navarro něco zavrčel, ale déle nenaléhal. Jeho země byla nechvalně proslulá častými a tragickými nehodami plavidel. Populace sta milionů lidí žila na sedmi

tisících ostrovů, z nichž se Filipíny skládaly, takže ohromná část obchodu a přepravy probíhala po vodě. Každoročně se tu potopily desítky člunů a lodí, mnohé z nich v bouřích, jako byla tato.

Měnit plán své operace si ale také nemohl dovolit. Jejich vězeň, Salvador Locsin, byl nejhledanějším mužem v zemi, vůdcem odštěpené buňky Nové lidové armády, komunistické povstalecké skupiny, která si dala za cíl svrhnout demokratickou vládu na Filipínách. Vyjednávání mezi vládou a rebely se táhlo už mnoho let a Locsina přestala patová situace bavit. Jeho teroristické tažení zacílilo na významné vládní představitele a zařízení, zlikvidovalo již několik budov a vyžádalo si desítky obětí na životech. Jak své snahy financoval, zůstávalo dodnes záhadou, ale Navarro měl v úmyslu to zjistit, hned jak ho dostanou do bezpečné výslechové místnosti.

Díky anonymnímu udání zajali Locsina při razii ve městě Kabankalan. Na ostrově Negros měl však tisíce věrných rebelů, takže dostat ho z ostrova byl riskantní podnik. Nejprve se pokusili převést Locsina zpět do hlavního města Manily vzduchem, ale rebelové zinscenovali neúspěšný útok na letiště, poškodili letadlo a zabili přitom tři důstojníky.

Pak bylo rozhodnuto předstírat další pokus o jeho převezení z jiného letiště na ostrově. Ve stejnou chvíli odvezli Locsina po silnici do Dumaguete, kde na ně čekaly tři čluny. Na Mindanau bylo rebelů méně, takže letecký transport vězně z tohoto ostrova byl považován za podstatně méně riskantní.

Na opasku mu zavřeštěla vysílačka. Ozýval se z ní hlas plný paniky.

„Inspektore Navarro, musíte hned přijít dolů!“

„Co se děje?“ zeptal se Navarro.

„Dozorce Torres je mrtvý.“

Kapitána Garcii přiměla bouře k ostražitosti, ale ne ke strachu. Když však uslyšel tuto zprávu, pohlédl na Navarra vyděšenýma očima. Přistoupil k prvnímu důstojníkovi a posunul plynovou páku dopředu.

„Jdu tam,“ řekl Navarro.

Seběhl po dvou schody do podpalubí. Pluli na rybářské lodi, kterou si policie uzpůsobila k transportům vězňů. V bývalé mrazničce, kde se dříve převážely makrely a tuňáci, byly teď instalovány miniaturní zamřížované cely, kde bylo dost místa jen pro jednoho vězně usazeného na ocelové lavici.

Když doběhl dolů, uviděl Torrese nataženého na podlaze před jednou z cel. Hlavu měl zvrácenou do nepřírozeného úhlu, oči vytřeštěné a strnulé. Za ním stáli další dva dozorcí.

Navarro šel pomalu dopředu. Zuřil, že přišel o dalšího člověka. „Co se stalo?“

Starší důstojník se nervózně otočil k cele a pak se podíval na nadřízeného. „Torres se na něj šel jen podívat. Asi jsme nedávali pozor. Než jsme se nadáli, ležel na zemi se zlomeným vazem.“

Navarro si prohlížel jediného vězně na palubě. Salvador Locsin seděl na lavici se zavřenýma očima a blaženě se usmíval. Rukávy trička mu napínaly provazovité bicepsy, žíly na předloktích vypadaly, jako by se mu chystaly vyskočit zpod kůže. Pramínky vlasů mu padaly do čela, kde se mísily s krůpějemi potu, které mu skrápěly obličej.

Navarro se zuřivě zadíval na své lidi a zabodl prst do vzduchu Locsinovým směrem. „Neříkal jsem vám, ať se k němu vůbec nepřibližujete?“

„Jenže když tam Torres přišel, vypadalo to, že spí,“ bránil se mladší dozorce. „A jak by mohl někomu zlomit vaz přes mříže?“

Navarro došel k cele a stoupl si mezi Torresovy rozhozené nohy. Oba dozorcí zvedli pro jistotu zbraně na jeho obranu.

„Tohle si odskáčeš, Locsine,“ prohlásil Navarro.

Locsin mu odpověděl nesrozumitelným dialektem jednoho z více než sto sedmdesáti jazyků, jimiž se na Filipínách mluvilo. Navarro ovládal jen dva oficiální jazyky země, angličtinu a tagalštinu.

„No tak, Locsine,“ pokračoval anglicky. „Já vím, že mi rozumíš.“

Locsin otevřel oči. Jeho duhovky byly tak tmavé, že na pohled splývaly s černí zřítelnic. Navarro málem zaklopýtal dozadu pod silou jeho pohledu, silou zla, které jako by ho bodalo přímo do hloubi duše.

„Říkám, stejně už jsem mrtvý, nebo ne?“

Navarro v sobě posbíral dost sil, aby dokázal odpovědět bez zajíknutí. „Nevím, jaký trest dostaneš, ale za svoje zločiny zaplatíš.“

„Už jsem zaplatil, inspektore Navarro, a byla to cena mnohem dražší, než si vůbec dovedete představit.“ Locsin opět zavřel oči.

Navarro ustoupil a dvojice dozorců došla k Torresovi, aby ho sebrala.

„Nechte ho tu,“ nařídil jim Navarro. „Postaráme se o něj, až bude vězeň z lodi.“

Dvojice důstojníků ho obdařila šokovaným pohledem, ale s jeho rozkazem nepolemizovala.

„A co máme dělat s ním?“ pokynul starší z mužů hlavní pušky k vězni.

„Neustále ho hlídejte. Chci ho k výslechu živého. Můžete ho zranit, když bude třeba, ale nezabijte ho.“

„Ano, pane,“ odpověděli jednohlasně.

Vtom motor přešel na volnoběh a loď výrazně zpomalila plavbu.

„A tohle je zase co?“ zamumlal Navarro a vykročil zpátky k můstku.

Tam našel kapitána Garcíu, jak od rádia vyhlíží z okna, zatímco první důstojník otáčel kormidlem pryč od jejich destinace.

„Zdá se, že trajekt hoří,“ vykládal Garcia do mluvítka. „Ve vodě jsou přeživší a další pořád čekají na lodi. Za jak dlouho tu budete?“

Navarro sledoval Garcíův upřený pohled k potápějícímu se plavidlu vzdálenému něco přes míli od levoboku přídě. Pahýlovitá záď trajektu s automobily už byla pod vodou a z nástavby se valil dým. Navarro napočítal ve vodě víc než dva tucty lidí. Někteří měli záchranné vesty, jiní sebou zoufale zmítali ve snaze udržet se nad hladinou.

„Nejbližší hlídková loď je minimálně hodinu od vás,“ ozval se z rádia hlas, který musel patřit členovi pobřežní stráže. „Vyzveme všechna plavidla ve vašem okolí, aby vám poskytla pomoc.“

„Díky. Posbíráme jich co nejvíc.“ Garcia položil sluchátko a nařídil prvnímu důstojníkovi, aby nasměroval loď k trosečnickům.

Konsternovaný Navarro pronesl: „Co si myslíte, že děláte?“

Garcia na něj ohromeně pohlédl. „Poskytují pomoc plavidlu v nouzi a jeho pasažérům a posádce, jak mi přikazuje námořní právo.“

Menší a lépe ovladatelné doprovodné čluny už dorazily na místo nehody a vytahovaly přeživší z vody na palubu.

„Vy ale nezastavíte,“ nařídil mu Navarro. „Budete pokračovat v plavbě a dokončíte misi podle rozkazů.“

„Zbláznil jste se? Nemůžeme ty lidi nechat umřít!“

„Já už tu jednoho mrtvého dozorce mám. Locsin je stejně mazaný jako brutální. Co myslíte, že se stane, když mu na loď nabereme dav civilistů?“

„Zůstanou nahoře na palubě.“

„Ne. Budou se snažit zasahovat do úkolů mých lidí. Já to nedovolím.“

„A já zase neporuším svou povinnost coby kapitána této lodi. Nenechám ty lidi utopit!“ Garcia se obrátil zpátky k prvnímu důstojníkovi a zamáváním mu pokynul, ať pokračuje k vraku.

Navarro posunul ruku na pistoli. Nechtěl používat nátlak, ale kapitán mu nedával jinou možnost. Nechápal, jakou hrozbu Locsin znamená.

Navarro ale ani nestihl tasit zbraň, když na ně z rádia zavřískal pronikavý hlas:

„Transporte jedna, tady Eskort jedna! Je to past! Nejsou to žádní trosečníci! Přemohli moje muže, ale podařilo se mi sabotovat –“ Důstojníka přerušil zvuk výstřelu. Pak rádio utichlo.

Navarro se podíval zpátky k trajektu a viděl, že Eskort 1 se otočil a míří zpátky k jejich lodi. Byl vzdálený jen dvě stě metrů a Navarro viděl na palubě muže v civilních šatech. Právě otáčel palubní kulomet proti nim.

„K zemi!“ zařval Navarro, vrhnul se na Garcíu a srazil ho na palubu. Střely ráže třicet provrtaly stěny můstku, roztrhaly sklo a zabily prvního důstojníka, který se bezvládně svalil do kapitánova křesla.

„Dostaňte nás odtud!“ zařval Navarro.

Vykoukl z okna a uviděl, jak se Eskort 1 zhoupl ze strany na stranu a vzápětí explodoval. To musela být ta sabotáž, o které se mu snažil říct důstojník na palubě, než ho zavraždili.

Garcia se vyhrabal na nohy a posunul plynovou páku na doraz.

„Střelba poškodila navigační počítač. Budu vás muset vést podle kompasu.“

Navarro popadl dalekohled a zjistil, že nyní k nim míří Eskort 2. Za kulometem seděl další muž připravený spustit palbu, jakmile bude na dostřel. „Za jak dlouho budeme v Dapitanu?“

„V tomhle počasí nejdříve za hodinu. Možná budeme v bouři rychlejší než ten menší člun. Záleží na tom, jak dlouho bude bouře trvat.“

Navarro si vzpomněl na kapitánův rozhovor s pobřežní stráží. „Musíme zjistit, ze kterého směru připlouvá kutr stráže, a plout mu naproti. Podejte mi rádio.“

Garcia zvedl sluchátko rádia, neradostně se ušklíbl a hodil ho Navarrovi. Bylo prostřelené naskrz.

Navarro vztekle udeřil rukou do přepážky. Napálili ho jako nějakého zelenáče.

Sáhl pro vlastní vysílačku a oslovil své důstojníky dole u vězně.

„Tady inspektor Navarro. Všem mým mužům, kteří jsou ještě naživu: Braňte se všemi prostředky.“

3

VIETNAM

Masivní diesellová lokomotiva se blížila od severu a zpomalila, když se blížila k železničnímu přejezdu na předměstí Hue. Juan Cabrillo napočítal devět osobních vozů a lokomotivu. Podle instrukcí Dračích přízraků na ni měli Juan s Erikem Stonem naskočit za jízdy, protože kdyby vlak zastavil, přilákalo by to nežádoucí pozornost.

Zatímco Eric kontroloval, jestli je z okolních budov nikdo nesleduje, Juan se znovu podíval na displej předplaceného telefonu na jedno použití, který si koupil v Hue. Od Eddieho nepřišla žádná zpráva. To znamenalo, že mu buď sebrali telefon, anebo že se nacházel v situaci, která mu neumožňovala navázat kontakt.

„Náš kamarád špeh se pořád neozval,“ poznamenal Juan. „Že by byl někde pod zemí?“

Eddie Seng měl stejně jako Juan a všichni ostatní agenti Korporace ve stehnu implantovaný podkožní sledovací čip. K provozu využíval vlastní energii těla a každou minutu vysílal signální pulz, který standardní skenovací zařízení nedokázala detekovat. S GPS technologií se pak jeho poloha dala určit na přesnost několika desítek metrů.

Eric se podíval na tablet. „Už ho mám, Předsedo. Poslední signál z jeho čipu se objevil nedaleko železnice deset mil jižně od nás.“

„To musí být to místo, kde se nás Číňani chystají přepadnout. Musíme provést předání do té doby.“

Juan musel předpokládat, že jejich komunikaci sledují agenti čínského ministerstva státní bezpečnosti. Poslal Eddiemu informace o vlaku.

Lokomotiva č. 9736. Za 2 minuty opouští Huong Thuy.

Hodil telefon na asfalt a nohou ho rozdrtil na kusy. Eric ho sledoval, ale neříkal nic. Chápal, že Juan nechce, aby se agenti MSB dozvěděli, že Eddieho údajný kontakt není ve vlaku s ostatními Dračími přízraky.

Tato mise, podobně jako všechny ostatní, které Korporace plnila, patřila k těm, s nimiž si klient nedokázal poradit sám. Juan po svém odchodu z pozice terénního agenta CIA založil námezdní organizaci, která byla schopna provádět mise, jaké jeho předchozí zaměstnavatel plnit nemohl – buď proto, že neměl na takové úkoly kapacity, anebo proto, že je potřeboval v případě selhání věrohodně popřít. Korporace přijímala i zakázky od jiných klientů, ovšem pouze pod podmínkou, že se operace nikdy nedostala do konfliktu se zájmy Spojených států.

Dnešní mise dostala pověření z nejvyšších míst.

Když Dračí přízraky oslovily přes tchajwanské tajné cesty americkou vládu se svou nabídkou, CIA dlouho nechtěla uvěřit, že flash disk, který nabízejí, skutečně obsahuje jména všech tajných agentů MSB operujících v USA. Jenže zjistit, co se na paměťovém médiu nachází, byl v terénu velký problém. O autodestrukční technologii, kterou Čína používá na své citlivé informace, věděla Národní bezpečnostní agentura již delší dobu, ale jediný způsob, jak šifru prolomit, byl dostat médium ke gigantickým superpočítačům, které NSA speciálně pro tento úkol vybudovala. Juan nemohl zkontrolovat obsah disku na laptopu, protože by ho mohl nedopatřením vymazat, a proto nedokázal ani určit, jestli více než padesát milionů dolarů od daňových poplatníků vydává za přísně tajné čínské státní tajemství a ne za tajemníkův nákupní seznam.

Proto se musel Eddie dostat do osobního kontaktu s MSB, aby potvrdil, co se na paměťovém disku nachází. Podle informací, které jim Eddie zatím poskytl, se čínská bezpečnostní agentura pouštěla do riskantního plánu, při němž chtěla ztracený flash disk získat zpět. Teprve tak se Juan dozvěděl, že zboží Dračích přízraků má opravdovou hodnotu.

Pravidla samotného předání byla celkem jednoduchá. Až vlak zpomalí u železničního přejezdu, Juan s Erikem naskočí na plošinu projíždějícího posledního vagónu. Dostanou se do jídelního vozu uprostřed soupravy, přičemž je při průchodu vagóny bude sledovat triáda díky skrytým bezpečnostním kamerám. Nesmějí s sebou mít žádné zbraně. Jakmile se potvrdí, že jsou sami a neozbrojení, proběhne výměna. Oni dostanou flash disk a současně pošlou na účet zvolený triádou padesát milionů dolarů z peněz americké vlády. Potom vlak znovu zpomalí před dalším železničním přejezdem a oni ho opustí.

„Předsedo,“ řekl Eric s pohledem upřeným na telefon, „právě jsem dostal potvrzení od Linka a Murpha. Jsou připravení.“

„Tak tu party spustíme.“

Jejich vzhled byl vymyšlený tak, aby triádu zbytečně nezervózoval. Eric byl jeden z nejmladších členů Korporace, původně námořní důstojník, který během své krátké služby působil ve vývoji technologií. Vypadal přesně jako plachý počítačový expert, kterým také byl – úhledně sčesané vlasy, černé brýle, modrá košile na knoflíčky a khaki chino kalhoty s nažehlenými puky. Erikova úloha v operaci spočívala v potvrzení, že jde skutečně o zabezpečený flash disk MSB; žádnou fyzickou hrozbu hned na první pohled nepředstavoval.

Naopak Juan, světlolvasý muž s modrýma očima, kůží opálenou z dob surfování v rodné Kalifornii a štíhlou svalnatou postavou profesionálního plavce vypadal jako člověk, který se o sebe dovede postarat. Dračí přízraky budou předpokládat, že u předání bude trénovaný agent, ale místo aby si oblékl očekávaný oblek, zvolil Juan neformální oděv složený z košile s krátkým rukávem, džínů a robustních bot.

Z lokomotivy pomalu supící kolem nich se na ně mračil vietnamský strojvůdce. Juan pátral očima po členech triády a nestačil se přitom divit, jak luxusně jsou osobní vagóny vybavené. Triáda měla očividně nejen dost velký vliv, aby si zrekvírovala celý vlak, ale zjevně měla také chuť provést výměnu se vši parádou. V prvních dvou vagónech neviděl Juan nikoho, třetí měl však zatažené záclonky na oknech. Pátý vagón, kde měla proběhnout výměna, byl jídelní vůz.

Zbývající vagóny byly opět prázdné. Když se přiblížil poslední vagón, nejprve Eric a po něm i Juan na něj naskočili.

„Čas na přátelské setkání,“ poznamenal Juan.

Vlak začal postupně zrychlovat zpátky na cestovní rychlost a dvojice mužů se vydala dopředu. Juan zaznamenal kamery skryté ve svítidlech, ale nedal na sobě znát, že o nich ví. Věděl, že signál z kamer se bezdrátově přenáší k Dračím přízrakům, kteří si byli vědomi, že se musejí mít na pozoru před zradou. Ani Eric kamerám nevěnoval pozornost a za chůze pilně ťukal prsty do tabletu.

Před sedmým vagónem je zastavili dva ozbrojení příslušníci triády. Byli mladí, šlachovití a oblečení v černých oblecích šitých na míru. Oba byli ozbrojení samonabíjecími pistolemi Brügger & Thomet MP9, které nebyly o mnoho větší než běžné poloautomatické zbraně, ale dokázaly fungovat plně automaticky. Nebyly zrovna nejpřesnější, ale v omezených prostorech železničního vagónu by byly zaručeně smrtící. Juan s Erikem zvedli ruce nad hlavu.

„Jsem Thomas Cates,“ představil se Juan jménem, pod kterým celé setkání domlouval. „Navrhuj jít konečně na věc.“

Jeden z mužů na ně namířil automatickou pistoli, druhý obezřetně došel k nim, prohledal Erika, zkontroloval tablet v jeho ruce a batoh přehozený přes rameno,

ve kterém se ukrýval pouze laptop. Jakmile byl spokojen, že Eric je neozbrojený, přešel k prohlídce Juana.

Když došel k jeho pravému kotníku, překvapeně povytáhl obočí a pokynul Juanovi, aby si vyhrnul nohavici. Objevila se moderní protéza připevněná těsně pod kolenem.

„Dárek od komunistů,“ prohodil Juan, a byla to pravda. O nohu přišel vinou šrapnelu vystřeleného z čínského torpédoborce. „Zdá se, že máme společného nepřítele.“

Muž neodpověděl. Jen pokrčil rameny a kývl na svého společníka. Prohlídkou prošli úspěšně.

První muž, který je prohledával, odešel a druhý jim pokynul, aby čekali.

Juan si všiml, že vlak nyní jede po části trasy vinoucí se kolem drsného skalnatého pobřeží. Šinul se mezi horami, na jednu stranu z něj nebylo vidět nic než neprostupná džungle, zato protější okna nabízela panoramatický výhled na oceán. Nikdo z Dračích přízraků se krásnými vyhlídkami nezabýval, což Juanovi na prsto vyhovovalo.

Členové gangu pozorně sledovali okolí vlaku pro případ přepadení, ale rozsah jejich pozornosti se omezoval na několik set metrů do obou stran. Bylo proto nepravděpodobné, že si vůbec budou všimnat zchátralého nákladního parníku kotvícího asi míli od pobřeží, jen dalšího z mnoha set, které posévaly vietnamské vody. Z takové dálky nevypadalo až tak podivně, že sešlá stará nákladní loď dovede udržet tempo s moderním vlakem.

Přestože loď působila, že se musí každou chvíli potopit v několika kusech, Juan byl hrdý, že je jejím kapitánem. *Oregon* totiž dělal přesně to, co dělat měl.

Klamal tělem.